FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

föredraget den 2 februari 1995 *

1. Detta är ett av tre mål med nära anknytning till varandra i vilka kommissionen enligt artikel 93.2 i fördraget har inlett ett förfarande mot Italien [1]. I det förevarande målet har kommissionen yrkat fastställelse av att Italien, genom att underlåta att genomföra kommissionens beslut 89/43/EEG av den 26 juli 1988 om stöd som Italiens regering har beviljat ENI-Lanerossi [2], har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget. I målet har samma fråga som i mål C-348/93 tagits upp, nämligen om ett rättsstridigt statligt stöd som har utbetalats indirekt genom ett offentligt företag måste återbetalas till detta företag eller till staten. Jag kommer därför att där det är lämpligt hänvisa till mitt förslag till avgörande i mål C-348/93 (Alfa Romeo).

2. ENI (Ente nazionale idrocarburi), som är ett statligt holdingbolag, tog år 1962 över Lanerossigruppen i avsikt att lösa de ekonomiska problemen i ett antal textil- och beklädnadsbolag som ingick i denna grupp. Trots att det gjordes försök att omstrukturera verksamheten, fortsatte fyra av Lanerossis dotterbolag inom sektorn ytterkläder för män, nämligen Lanerossi Confezioni, Intesa, Confezioni di Filottrano och Confezioni Monti (nedan kallade "de fyra dotterbolagen") att göra stora verksamhetsförluster, vilka under ett antal år kompenserades av staten.

3. I skrivelse av den 20 maj 1983 till Italiens regering (nedan kallad "regeringen") förklarade kommissionen att den inte hade invänt mot stödet förrän i slutet av år 1982 på grund av de fyra dotterbolagens sociala och regionala betydelse. Kommissionen ställde sig emellertid tvivlande till om ekonomisk hjälp av offentliga medel skulle kunna fortsätta att utbetalas till dem i framtiden utan att därigenom störa den gemensamma marknadens funktion. Kommissionen uppmanade regeringen att i framtiden underrätta kommissionen om alla planer att bevilja stöd enligt artikel 93.3 i fördraget.

4. Trots att regeringen svarade att den inte avsåg att ge något ytterligare stöd till de fyra dotterbolagen, fortsatte den att med offentliga medel täcka dessas verksamhetsförluster efter slutet av år 1982. Kommissionen ansåg att detta var statligt stöd och att regeringen hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 93.3, eftersom den hade beviljat stödet utan föregående meddelande. Följaktligen inledde den ett förfarande enligt artikel

* Originalspråk: engelska.

1 — Se även målet "Alfa Romeo", kommissionen mot Italien (C-348/93, dom av den 4 april 1995, REG s. I-673) och målet "Aluminia/Comsal", kommissionen mot Italien (C-349/93, dom av den 23 februari 1995, REG s. I-343).

2 — EGT nr L 16, 1989, s. 52.

93.2 genom en skrivelse av den 19 december 1984.

5. På grundval av upplysningar som hade ingetts av regeringen under detta förfarande fastställde kommissionen att ENI mellan år 1983 och år 1987 hade mottagit statligt stöd i form av kapitaltillskott för att täcka de fyra dotterbolagens verksamhetsförluster. Det totala stödbeloppet uppgick till 260,4 miljarder LIT. ENI hade mottagit stöd om närmare bestämt 78 miljarder LIT år 1983, 56,8 miljarder LIT år 1984, 42,2 miljarder LIT år 1985, 45,9 miljarder LIT år 1986 och 37,5 miljarder LIT år 1987 [3]. Kommissionen ansåg att stödet var oförenligt med den gemensamma marknaden.

6. Den 26 juli 1988 antog kommissionen det beslut som är föremål för detta mål i vilket följande föreskrivs i artiklarna 1—3:

"*Artikel 1*

Det stöd om 260,4 miljarder LIT som mellan år 1983 och år 1987 har beviljats ENI-Lanerossigruppen i form av kapitaltillskott till de dotterbolag som tillverkar ytterkläder för män är rättsstridigt, eftersom det strider mot artikel 93.3 i EEG-fördraget. Det är enligt artikel 92 i fördraget inte heller förenligt med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

Stödet skall återkrävas genom indrivning.

Artikel 3

Italiens regering skall inom två månader, räknat från dagen för meddelande av detta beslut, underrätta kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet."

7. Beslutet meddelades regeringen i skrivelse av den 10 augusti 1988. Regeringen vidtog inte de åtgärder som var nödvändiga för att återkräva stödet. Regeringen väckte talan om ogiltigförklaring av beslutet, vilken domstolen ogillade i sin dom av den 21 mars 1991 i

3 — Se kommissionens beslut 89/43/EEG, ovan nämnt i fotnot 2, s. 54—55 i EGT.

mål C-303/88, Italien mot kommissionen [4] (nedan kallat "Lanerossi I"). Bland annat godtog domstolen inte i Lanerossi I regeringens påståenden om att kommissionen tillskrev Italiens underlåtenhet att meddela stödet rättsstridiga verkningar, att beslutet att stödet skulle återkrävas saknade tillräcklig motivering och att det var omöjligt att återkräva stödet. Som svar på regeringens argument att det var osäkert från vem stödet skulle återkrävas, förklarade domstolen att stödet skulle återkrävas från de företag som faktiskt drog nytta av det, nämligen de fyra dotterbolagen [5]. I Lanerossi I prövade domstolen emellertid enbart frågan om vilken enhet som hade ansvaret för att återbetala stödet. Till vilken enhet som återbetalning skulle ske för att beslutet skulle följas prövades inte [6].

8. Efter domstolens dom uppmanade kommissionen regeringen att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att följa beslutet. Den 24 maj 1991 upplyste de italienska myndigheterna kommissionen om det visat sig vara svårt att återkräva stödet. Närmare bestämt hade ENI, trots att den minister som hade ansvaret för statliga holdingbolag hade uppmanat företaget att vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet jämte ränta från de fyra dotterbolagen, uppgett att det var juridiskt och praktiskt omöjligt att återkräva stödet eftersom de fyra dotterbolagen hade likviderats och sålts till den privata sektorn.

9. I skrivelse av den 26 september 1991 förklarade kommissionen att de svårigheter som den italienska regeringen hade åberopat inte fritog den från skyldigheten att återkräva stödet och uppmanade den att inom femton dagar underrätta kommissionen om de åtgärder som hade vidtagits för att återkräva stödet. Eftersom de italienska myndigheterna inte vidtog några sådana åtgärder, påpekade kommissionen ånyo i en skrivelse av den 10 mars 1992 det omedelbara behovet av att man rättade sig efter beslutet.

10. I skrivelse av den 25 mars 1992 underrättade de italienska myndigheterna kommissionen om att de avsåg att återkräva stödet genom att ordna saken så att Lanerossi (som bytt namn till SNAM SpA) till ENI återbetalade beloppet 260,4 miljarder ITL jämte ränta. De uttryckte åsikten att denna återkravsmetod var tillräcklig för att beslutet skulle följas. Det framgår av ett meddelande till utrikesministeriet från det italienska ministerium som hade ansvaret för statliga holdingbolag, vilket bilagts skrivelsen av den 25 mars 1992 och är daterat samma dag, att återkrav av stöd skulle äga rum genom att ett belopp som motsvarade stödet jämte ränta fördes in som skuld i SNAM SpA:s balansräkning.

11. Den 26 juni 1992 skrev den ledamot av kommissionen som var ansvarig för konkurrensfrågor till regeringen angående samtliga tre mål som nämnts i punkt 1. Beträffande det föreliggande målet förklarade han att det för att fullt ut följa beslutet inte var tillräck-

4 — C-303/88, Rec. s. I-1433.

5 — Punkt 57 i domen.

6 — Se även generaladvokat Van Gervens förslag till avgörande i det ovan i fotnot 4 nämnda målet Lanerossi I, s. 1468.

ligt att stödet återbetalades från Lanerossi till ENI. Stödet måste återbetalas till den italienska staten. Han tillade att de italienska myndigheterna inte hade angivit något hållbart skäl till att återkrav av ENI skulle vara tillräckligt för att följa beslutet. Dessutom förklarade han sig beredd att, före slutet av juli månad år 1992, föreslå kommissionen att rättsliga åtgärder skulle vidtas, eftersom Italien hade underlåtit att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att följa beslutet.

12. I skrivelse av den 14 oktober 1992 ansökte de italienska myndigheterna om en ytterligare frist och uppgav att upphävandet av stödet måste behandlas mer allmänt inom ramen för det program för privatisering av offentliga företag som regeringen avsåg att genomföra. I skrivelse av den 10 mars 1993 uppmanade kommissionen återigen regeringen att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att följa beslutet. Kommissionen betonade det omedelbara behovet av att den snedvridning av konkurrensen som berodde på underlåtenheten att genomföra beslutet upphörde och fastställde den 31 mars 1993 som slutdatum för genomförandet av detta. Eftersom de italienska myndigheterna inte vidtog de begärda åtgärderna inledde kommissionen det här aktuella förfarandet.

13. Kommissionen har i sin ansökan hävdat att det för att helt och fullt följa beslutet inte är tillräckligt att stödet återbetalas från Lanerossi till ENI. ENI måste till den italienska staten återbetala den del av stödet som finansierades av statliga medel som var öronmärkta särskilt för textilsektorn i Lanerossigruppen. Närmare bestämt måste SNAM SpA, i egenskap av Lanerossis efterträdare, betala ett belopp om 260,4 miljarder LIT till ENI. ENI i sin tur måste betala ett belopp om 173,7 miljarder LIT till den italienska staten, vilket motsvarar de medel som ENI hade mottagit från staten och som var öronmärkta för Lanerossigruppen. ENI får behålla beloppet 86,7 miljarder LIT, vilket motsvarar den del av stödet som finansierats med ENI:s egna medel.

14. Regeringen har på två grunder bestritt att ansökan kan upptas till prövning. Den hävdar att den skyldighet att återbetala en del av stödet som påstås åvila ENI inte föreskrivs i beslutet. Kommissionen åberopade denna skyldighet först i sin skrivelse av den 26 januari 1992. Enligt regeringen skall ansökan därför avvisas, eftersom kommissionen har yrkat fastställelse av att Italien har underlåtit att uppfylla en skyldighet som inte föreskrivs i beslutet. Regeringen anser även att ansökan strider mot artikel 38.1 c i rättegångsreglerna, enligt vilken en ansökan skall innehålla uppgifter om saken samt en sammanfattning av grunderna för talan.

15. Regeringen har framlagt liknande invändningar mot upptagande till prövning i mål C-348/93. Det är här tillräckligt att visa på att, av de skäl som jag har uppgett i mitt förslag till avgörande i det målet, invändningarna mot upptagande till prövning i det föreliggande målet inte skall godtas; jämför

punkterna 12—16 i mitt förslag till avgörande i mål C-348/93. Jag övergår nu till prövningen av målet i sak.

16. Det bör först påpekas att även om man antar att ENI inte var skyldigt att återbetala ett belopp om 173,7 miljarder LIT till den italienska staten, skulle Italien ändå ha underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget. Enligt artikel 3 i beslutet var Italien skyldigt att inom två månader från den dag då man hade mottagit meddelandet (den 10 augusti 1988), underrätta kommissionen om de åtgärder som hade vidtagits för att återkräva stödet. Såsom regeringen har medgett återbetalade SNAM SpA stödet till ENI efter det att den föreskrivna fristen löpt ut. Därav följer att Italien underlåtit att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra beslutet inom den föreskrivna fristen. Regeringen har uppgett att även om stödet hade återbetalats efter det att den föreskrivna fristen löpt ut, betalades ränta. Det står emellertid klart att sådan betalning av ränta inte fritar en medlemsstat från skyldigheten att återkräva stöd inom den frist som föreskrivits av kommissionen i dess beslut. I annat fall skulle en medlemsstat vara fri att fördröja genomförandet av ett beslut om återbetalning av rättsstridigt statligt stöd och att bibehålla den snedvridning av konkurrensen som orsakats av beviljandet av stödet. Detta skulle medföra att fördragets bestämmelser om statligt stöd inte hade någon verkan.

17. Därav följer att Italien i vilket fall som helst har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget, eftersom denna medlemsstat har underlåtit att genomföra beslutet inom den föreskrivna fristen.

18. Jag övergår nu till att pröva den centrala frågan i detta mål, nämligen om det är tillräckligt att stödet återbetalas av Lanerossi till ENI eller om en del av detta, såsom kommissionen har hävdat, måste återbetalas av ENI till den italienska staten.

19. Som jag har angett i mitt förslag till avgörande i mål C-348/93 kan kommissionen i förfaranden för genomförande enligt artikel 93.2 endast göra gällande att den medlemsstat som är svarande har underlåtit att uppfylla en skyldighet som följer av det beslut som svaranden enligt förfarandet påstås ha brutit mot. Därav följer att frågan om vilken enhet som har ansvaret för att återkräva det stöd som rättsstridigt har utbetalats skall bedömas på grundval av beslutet, med hänsyn till syftet med skyldigheten att återkräva. Det är därför nödvändigt att avgöra om stödet enligt beslutet måste återbetalas till den italienska staten.

20. I beslutet bestäms inte närmare till vilken enhet stödet måste återbetalas. I artikel 2 fastställs enbart att "stödet skall återkrävas genom indrivning". Den italienska språkversionen av beslutet, som är den enda autentiska, har samma innehåll [7]. Det framgår emellertid klart av beslutet att de medel som krävdes för att finansiera stödet tillhandahölls av staten och inte av ENI i sig. I artikel

7 — I den italienska versionen lyder artikel 2: "Tali aiuti debbono essere oggetto di recupero."

1 nämns "det stöd ... som mellan år 1983 och år 1987 har beviljats ENI-Lanerossigruppen ... till de dotterbolag som tillverkar ytterkläder för män". I artikel 1 utpekas emellertid ENI snarare som mottagare än som den som beviljar stöd. Detta bekräftas av ingressen till beslutet i vilken uttalas [8]:

"De insatser som den italienska staten gjorde för ENI-Lanerossigruppen, avsedda att täcka verksamhetsförluster för de dotterbolag som tillverkade ytterkläder för män under åren 1983 till 1987 och som uppgick till 260,4 miljarder LIT, utformades som kapitalbidrag som uttryckligen och specifikt var avsedda för detta ändamål."

Alltså kan beslutet lätt förstås som om det betydde att ENI beviljade ekonomisk hjälp till de fyra dotterbolagen med hjälp av de medel som det erhållit från den italienska staten och att ENI agerade som mellanhand.

21. Regeringen har hävdat att det är tillräckligt att stödet återbetalas till ENI för att följa beslutet. Det är inte nödvändigt att stödet återbetalas till den italienska staten. Till stöd för sin uppfattning har den åberopat argument som motsvarar dem som den framställde i mål 348/93.

22. Regeringen har i synnerhet hävdat att syftet med kravet att rättsstridigt utbetalat stöd skall återkrävas är att den som åtnjuter det skall fråntas en förmån som han har erhållit på ett rättsstridigt sätt och att göra slut på den konkurrenssnedvridning som orsakats av utbetalningen av det rättsstridiga stödet. För att detta syfte skall uppnås är det tillräckligt att återbetala stödet till ENI.

23. Regeringen har även hävdat att skyldigheten att återkräva endast gäller rättsstridigt utbetalat stöd. Den italienska staten skulle vara skyldig att återkräva stödet från ENI endast om överföringen av medel från den italienska staten till ENI i beslutet hade betecknats som stöd. I beslutet förklaras emellertid inte att denna överföring av medel utgör statligt stöd. Till stöd för sin uppfattning har regeringen åberopat domstolens dom i "Lanerossi I", där domstolen ansåg att det inte — för att fastställa att statligt stöd förekom — var nödvändigt att fastställa att de anslag som ENI hade erhållit från den italienska staten specifikt och uttryckligen var avsedda att kompensera de fyra dotterbolagens förluster. Det var tillräckligt att konstatera att erhållandet av anslagen gjorde det möjligt för ENI att frigöra andra resurser för att kompensera de fyra dotterbolagens förluster [9]. Regeringen har dragit slutsatsen att

8 — Beslut 89/43/EEG, ovannämnt i fotnot 2, s. 55.

9 — Punkt 14 i domen.

frågan om vilken enhet som bidrog med medlen för att återbetala stödet inte är relevant när det gäller att bedöma frågan till vilken enhet stödet skall återbetalas.

24. På grund av de skäl som jag har framlagt i mitt förslag till avgörande i mål C-348/93 kan jag inte godta dessa argument.

25. Som jag har uttalat i mitt förslag till avgörande i det nämnda målet skall frågan till vilken enhet stödet skall återbetalas bedömas med hänsyn tagen till syftet med skyldigheten att återkräva. Ett av syftena med den skyldigheten är att återställa den situation som skulle ha rått om medlemsstaten hade lämnat meddelande om stödet och inte hade genomfört det innan den hade erhållit det godkännande av kommissionen som krävs enligt artikel 93.3. Domstolen har förklarat att skyldigheten att återkräva rättsstridigt utbetalat stöd är en logisk följd av dess rättsstridighet och att den därför inte kan anses oproportionerlig i förhållande till syftet med fördragets bestämmelser om statligt stöd [10]. Dessutom måste återkrav av stöd ske på sådant sätt att det säkerställer att de medel varigenom stödet finansierades inte överförs till andra företag och på ett sätt som underlättar kommissionens övervakande funktion, vilken är kärnpunkten i systemet med förebyggande kontroll av nytt statligt stöd som avses i artikel 93. För att detta system skall vara verksamt är det nödvändigt att förhållandena mellan staten och offentliga företag går att genomskåda och att kommissionen kan kontrollera att rättsstridigt utbetalat stöd har återkrävts.

26. För att uppfylla skyldigheten att återkräva är det nödvändigt, men kan vara otillräckligt, att frånta det företag som åtnjuter detta det rättsstridiga stöd som det har erhållit. När det i slutledet är staten som tillhandahåller stödet, oavsett om det sker genom statens förvaltning eller genom att statens tillgångar används, måste det återbetalas till staten, även om det tillhandahölls indirekt, till exempel genom ett holdingbolag. Det är inte tillräckligt att återbetalningen sker till holdingbolaget som uppträdde som mellanhand eller, som i detta fall, att stödet överförs från ett holdingbolag till ett annat. I annat fall skulle återkravet av stödet inskränkas till en bokföringsåtgärd, som endast skulle kräva att lämpliga poster noterades i respektive holdingbolags bokföring. Det skulle i ett sådant fall vara svårt både att säkerställa att stödet återbetalats på ett riktigt sätt och att de medel som överförts på detta sätt i framtiden skulle användas i enlighet med bestämmelserna avseende statligt stöd i fördraget.

27. Jag anser därför att rättsstridigt stöd som har tillhandahållits av statens tillgångar och indirekt har betalats via ett statligt holdingbolag måste återbetalas till staten. Detta är fallet även om de statliga medlen inte var

10 — Dom av den 21 mars 1990, kallad "Tubemeuse", Belgien mot kommissionen (C-142/87, Rec. s. I-959, punkt 66).

öronmärkta särskilt för det företag som kom i åtnjutande av stödet. Det räcker att det statliga holdingbolaget inte skulle kunna tillhandahålla stödet om det inte hade erhållit medel från staten. I det här föreliggande målet framgår det tydligt, som redan nämnts, av beslutet att stödet utbetalades till de fyra dotterbolagen av den italienska staten med ENI som mellanhand. Därav följer att man för att följa beslutet måste återbetala stödet till den italienska staten.

28. Kommissionen har emellertid förklarat att endast en del av stödet (173,7 miljarder LIT) måste återbetalas till staten, eftersom endast den delen finansierades av statliga tillgångar. ENI kan behålla den återstående delen av stödet (86,7 miljarder LIT), eftersom detta finansierades av ENI:s egna tillgångar.

29. Det framgår inte klart av beslutet att en del av stödet finansierades av staten och en del av ENI:s egna tillgångar. Detta framgår inte heller av skrivelsen från kommissionen av den 26 juni 1992, i vilken kommissionen förklarar att den italienska staten måste återkräva stödet för att följa beslutet. Det var först i sin ansökan till domstolen som kommissionen gjorde skillnad mellan statliga medel som öronmärkta för de fyra dotterbolagen beviljats ENI, och medel som beviljats av ENI:s egna tillgångar.

30. Som stöd för sitt yrkande att ENI skall återbetala ett belopp om 173,7 miljarder LIT till den italienska staten har kommissionen åberopat en skrivelse av den 22 juli 1988 från det italienska utrikesministeriet till kommissionen. Denna skrivelse sändes innan beslutet antogs, i avsikt att visa att den ekonomiska hjälpen från ENI till de fyra dotterbolagen var förenlig med fördraget. Det framgår av skrivelsen att de medel som staten beviljade ENI och som var öronmärkta för dess textilsektor var följande: 46 miljarder LIT år 1983, 76 miljarder LIT år 1985 och 51,7 miljarder LIT år 1986, det vill säga totalt 173,7 miljarder LIT. Trots att det i beslutets ingress i förbigående hänvisas till en skrivelse av den 22 juli 1988 [11], görs inte detta för att skilja mellan medel som beviljas av staten till ENI och som är öronmärkta för dess textilsektor och medel som beviljas av ENI:s egna tillgångar.

31. Regeringen hävdar att eftersom det i beslutet inte togs hänsyn till skrivelsen av den 22 juli 1988 kan kommissionen inte på detta stadium åberopa det för att hävda att ENI är skyldigt att betala ett belopp om 173,7 miljarder LIT till den italienska staten.

32. Jag finner inte detta argument godtagbart. Visserligen är det i förfaranden för genomförande enligt artikel 93.2 det kommissionsbeslut som förfarandet gäller som är bestämmande för vad talan skall anses omfatta, och kommissionen kan inte ålägga

11 — Beslut 89/43, ovannämnt i fotnot 2, s. 55.

den stat som är svarande andra skyldigheter än dem som redan föreskrivits i beslutet. I det här föreliggande fallet försöker emellertid inte kommissionen att använda skrivelsen av den 22 juli 1988 för att ålägga Italien några nya skyldigheter. Inte heller påverkar skrivelsen regeringens intressen på negativt sätt. Tvärtemot hävdar kommissionen på grundval av skrivelsen att det inte är nödvändigt att ENI återbetalar allt stöd till den italienska staten utan att det räcker att endast 173,7 miljarder LIT återbetalas. Saken skulle vara en annan om skrivelsen påverkade regeringens intressen på negativt sätt [12].

33. En sista punkt: Kommissionen har i sin ansökan förklarat att skyldigheten för SNAM SpA att återbetala det rättsstridiga stödet jämte ränta inte gör att de skadliga verkningar som betalningen av stödet redan har orsakat andra företag inom textilsektorn elimineras. Kommissionen hänvisar till domstolens rättspraxis, enligt vilken en fastställelse under ett förfarande enligt artikel 169 av att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget, kan utgöra grundvalen för att fastställa ett ansvar som denna medlemsstat kan ådra sig gentemot andra medlemsstater, gemenskapen eller enskilda, på grund av sin underlåtenhet [13]. Kommissionen har hävdat att liknande principer gäller förfaranden enligt artikel 93.2 och ber domstolen att göra ett särskilt uttalande i detta avseende i domen i detta mål. Kommissionen har gjort liknande framställningar i målen C-348/93 och C-349/93. Av de skäl som jag har framställt i mitt förslag till avgörande i dessa mål anser jag det inte nödvändigt att domstolen gör ett sådant uttalande som kommissionen önskar [14].

Förslag till avgörande

34. På grund av ovan redovisade skäl anser jag att domstolen skall

1) fastställa att Italienska republiken har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EEG-fördraget, genom att inte inom den föreskrivna fristen genomföra kommissionens beslut 89/43/EEG om det stöd som har beviljats ENI-Lanerossi av den italienska regeringen.

2) förplikta Italienska republiken att ersätta rättegångskostnaderna.

12 — Se dom av den 5 oktober 1994, Italien mot kommissionen (C-47/91, Rec. s. I-4635, punkt 23).

13 — Se till exempel dom av den 12 december 1990, kommissionen mot Frankrike (C-263/88, Rec. s. I-4611, punkt 9).

14 — Se mitt förslag till avgörande, föredraget den 19 januari 1995, i mål C-349/93, punkterna 25 och 26 och mitt förslag till avgörande, föredraget den 2 februari 1995, i mål C-348/93, punkterna 47—49 (dom av den 4 april 1995, REG s. I-673).